

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 557/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 czerwca 2021 roku			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		komputer pokładowy pojazdu wskazał w chwili wypadku prędkość 114,4 km/h; rzeczywista prędkość pojazdu P. (...) w momencie zderzenia wynosiła nie mniej niż 125,8 km/h; przed zderzeniem oskarżony wywołał hamowanie awaryjne	1. opinia biegłego z zakresu oceny elektronicznych śladów kolizji	karta 635 - 637, 652 - 720
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	1. opinia biegłego z zakresu oceny elektronicznych śladów kolizji	Opinia fachowa i bezstronna, nie kwestionowana przez strony postępowania.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			

<p>3.1.</p>	<p>podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. P. Z.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na ustaleniu, że pewną prędkością z jaką poruszał się oskarżony była prędkość rzędu 134, 97 km/h, podczas gdy prędkość ta została ustalona wyłącznie na podstawie informacji przekazanej przez pracownika prywatnego przedsiębiorstwa obsługującego system (...), który nie może być miarodajny dla precyzyjnego ustalenia prędkości pojazdu, - zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 42 & 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy czterdziestoletnie doświadczenie oskarżonego jako kierowcy, historia 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	---	---	--	--

jego karalności za wykroczenia drogowe (jej brak), okoliczności zaistnienia przedmiotowego wypadku, a także okoliczność że od daty zaistnienia wypadku minęło już dwa lata (podczas których oskarżony prowadził pojazd i nie zagroził w tym czasie nikomu bezpieczeństwu) nie dają podstaw do wnioskowania, że prowadzenie pojazdów przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji,

- zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 53 & 3 k.k. poprzez nieuwzględnienie przy orzekaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów pozytywnego wyniku przeprowadzonej mediacji między wykonującą uprawnienia pokrzywdzonego E. G. a oskarżonym J. B., gdzie elementem uzgodnień między stronami było między innymi ustalenie, że pokrzywdzona nie domaga się orzekania środka

	<p>karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów;</p> <p>podniesiony przez obrońcę oskarżonego adw. R. M. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie że zachodzą przesłanki do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku ponieważ oskarżony lekceważy zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku w sposób dostateczny zrealizuje cele tego środka karnego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Bezpodstawne jest kwestionowanie przez obronę ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących</p>				

poruszania się przez
oskarżonego J. B.
pojazdem marki P.
(...) o numerze
rejestracyjnym (...)
w dniu
przedmiotowego
zdarzenia
drogowego - 24
maja 2019 roku z
prędkością
przekraczającą
ponad trzykrotnie
prędkość
administracyjnie
dozwołoną na
terenie jego
zaistnienia,
ograniczoną do 40
km/h.
Przeprowadzony na
etapie postępowania
odwoławczego
dowód z opinii
biegłego sądowego
z zakresu oceny
elektronicznych
śladów kolizji i cech
identyfikacyjnych
pojazdów M. K.
pozwolił na
weryfikację pomiaru
prędkości
dokonanego za
pomocą pobrania
sygnału prędkości z
sygnału odbieranego
z satelitów systemu
G. (...) ((...)
) . Fabryczny system
lokalizacji (...)
C. (...), w
jaki wyposażony był
pojazd kierowany
przez oskarżonego,
wysłał do operatora
- Stacji
Monitorowania -
Spółki (...) Sp. z o.o.
(związanej z (...)

Sp. z o.o. Sp. k.
umową współpracy
w ramach produktu
P. (...) - pismo karta
95) informację o
wypadku,
zawierającą
wskazanie prędkości
pojazdu w milach
- 83, 89 m/h
(co odpowiada
prędkości rzędu
134, 97 km/
h). Odczytane
przez wskazanego
specjalistę dane z
zabezpieczonego na
etapie postępowania
przygotowawczego
Dziennika Analizy
Pojazdu P. P. o
numerze
rejestracyjnym (...)
(dane z analizy
ruchu pojazdu
zapisane przez
moduły
komputerowe za
pomocą sterownika
silnika, sterownika
poduszek gazowych,
(...) w momencie
wystąpienia
zdarzenia
skutkującego
uruchomieniem co
najmniej jednego
napinacza pasów
bezpieczeństwa lub
poduszki
powietrznej),
pozwoliły na
ustalenie że tenże w
momencie
zaistnienia wypadku
drogowego poruszał
się ze wskazywaną
prędkością 114, 4
km/h i był
hamowany

awaryjnie przez
kierowcę
(aczkolwiek
materiał dowodowy
nie pozwolił na
stwierdzenie w
jakim czasie przed
zderzeniem to
działanie nastąpiło).
Systemy
bezpieczeństwa
pojazdu zareagowały
uaktywnieniem tzw.
hamulca
pokolizyjnego ((...)
B.), która to funkcja
została zniesiona
przez kierowcę.
Zderzenie wywołało
również reakcję
pokładowego
systemu
bezpieczeństwa
biernego,
manifestującą się
uruchomieniem
pirotechnicznych
napinaczy pasów
bezpieczeństwa.
Mając powyższe
na uwadze biegły
wyliczył rzeczywistą
prędkość pojazdu w
momencie zderzenia
na wartość nie
mniejszą niż 125,
8 km/h, stosując
metodę pośrednią
polegającą na
pomiarze prędkości
obrotowej
wszystkich czterech
kół pojazdu
(prędkości
algorytmicznie
uśrednianej i
filtrowanej, co
zapewnia
zwiększoną
odporność na

chwilowe zaburzenia sygnalu z jednego , czy dwóch kól). Wskazał jednocześnie na występowanie w tej metodzie czynników zaburzających pomiar, takich jak:

- utrata kontaktu koła z nawierzchnią,

- pogorszenie kontaktu koła z nawierzchnią w wyniku poślizgu wynikającego z nadwyżki momentu napędowego (tzw. buksowania kół),

- znaczne momenty odchylające pojazd od osi podłużnej, silne obracanie się pojazdu wokół osi Z,

- intensywne (awaryjne) hamowanie z wdrożeniem systemu zapobiegającemu blokowaniu kół ((...)).

Bazując na znanych mu okolicznościach przedmiotowego zdarzenia drogowego, a zwłaszcza mając na uwadze poruszanie się pojazdu przed zdarzeniem po równej, utwardzonej asfaltowej nawierzchni torem zbliżonym do prostolinijnego,

skonstatował że wskazane powyżej czynniki, poza możliwym wpływem układu (...), nie wystąpiły. W kwestii zaś działania układu (...) zauważył, iż wdrożenie hamowania o maksymalnej możliwej do rozwinięcia sile nieodzownie związane jest z powstaniem pewnego poślizgu koła względem nawierzchni. Poślizg ten jest wprowadzany przez system celowo i jest jedną z jego cech pozwalającą na osiągnięcie maksymalnych opóźnień, przy zachowanej możliwości skręcania. Cechy konstrukcyjne układu (...), w tym jego charakterystyka pracy wskazują, iż wartość poślizgu dla pracy układu zawiera się w zakresie od 10 - 30 %. Natomiast badania (wskazane w opinii) wykazały, że na przyczepnej nawierzchni współczynnik poślizgu osiąga 9, 5 %, a ponieważ prowadzony w ramach tychże eksperyment procesowy

przebiegał w
szczególnych
warunkach (suchy,
bardzo przyczepny
asfalt drogi
startowej lotniska)
zasadne jest -
zdaniem biegłego
- przyjęcie dolnej
granicy poślizgu koła
przy hamowaniu
z (...) na
10 %. Przyjęcie
tej wartości niesie
ze sobą istotne
implikacje,
ponieważ prędkość
zmierzona przez
pojazd za pomocą
czujników prędkości
obrotowej kół w
przypadku
intensywnego
hamowania należy
powiększyć o 10
% z zastrzeżeniem,
iż tak osiągnięty
wynik winien być
traktowany jako
prędkość " nie mniej
niż ". Literatura
szkoleniowa
(wskazana w
opinii) przekonuje,
że winna być
to powszechnie
przyjęta praktyka
w przypadku kiedy
można stwierdzić, iż
kierowca kierował
awaryjnie.
Zabezpieczone ślady
elektroniczne
dostarczają, w
przekonaniu
biegłego, dowodu
uprawdopodobniającego
wywołanie
awaryjnego
hamowania o

znacznym opóźnieniu. Mają te ślady postać kodów zdarzeń zapisanych w związku z działaniem układu hamulca pokolizyjnego ((...) B.), takich jak::

- M. C. B.
- (...) o godz. 12:20:37 (hamulec pokolizyjny - uaktywniony,

- M. C. B. - (...) również o godz. 12:20:37 (działanie układu zniesione przez kierowcę). Godzina i sekunda aktywacji hamulca pokolizyjnego jest tożsama z czasem zapisu kodu zderzenia (aktywacji pirotechnicznych napinaczy pasów). Z obecności obu wskazanych powyżej kodów opiniujący wywiódł następujące fakty:

- w momencie wykrycia zderzenia system bezpieczeństwa uaktywnił hamulec pokolizyjny,

- w tym samym momencie system podjął decyzję o zniesieniu funkcji automatycznego hamulca pokolizyjnego , ze względu na przejęcie

sterowania przez kierowcę.

Dokumentacja systemu (...) B. określa dwa możliwe warunki, w których kierowca może przesilić automatyczne hamowanie pokolizyjne:

- wypracowanie przez kierowcę reakcji na zagrożenie w postaci "ucieczki" charakteryzującej się silnym wciśnięciem pedału hamulca,

- wypracowanie przez kierowcę reakcji na zagrożenie w postaci hamowania, którego siła wywołuje opóźnienie większe niż 6 m/s do kwadratu zarówno przed, w trakcie jak i po fakcie zderzenia.

Ponieważ reakcja hamowania jest najbardziej naturalną z występujących reakcji w przypadku zagrożenia polegającego na wtargnięciu osoby lub obiektu w sposób kolidujący z torem jazdy, w przedmiotowym zdarzeniu biegły przyjął, że kierowca najprawdopodobniej wywołał reakcję w

postaci intensywnego hamowania, w związku z czym system (...) B. uznał, iż automatyczna funkcja hamowania nie jest potrzebna i ją wyłączył.

Posiadając zatem prędkość zarejestrowaną w ramce zamrożonej zgodnej czasowo z momentem wykrycia zderzenia (12:20:37) - 31.78 m/s oraz uprawdopodobnione wywołanie hamowania awaryjnego, opiniujący wyliczył skorygowaną prędkość pojazdu P. P. w momencie zaistnienia kolizji z przeszkodą tj. zespołem rowerzysty i roweru na wartość 125,8 km/h, zaznaczając że prędkość zarejestrowana w momencie wykrycia sytuacji kolizyjnej nie pochodzi z momentu " tuż przed kolizją" a z momentu " kolizja w trakcie". Przy kolizjach czołową częścią pojazdu zderzenie z przeszkodami nieuchronnie związane jest z utratą energii kinetycznej pojazdu,

a tym samym z utratą prędkości. Zatem w rzeczywistości, prędkość pojazdu tuż przed kontaktem z przeszkodą musiała być nieco większa. Dokładne określenie tej utraty prędkości jest zadaniem trudnym, a w przypadku kolizji z obiektem o znacznie różniącej się od pojazdu masie (jak rowerzysta) nie jest to wartość znaczna. Nadto prędkość mogła ulec zmniejszeniu w wyniku działania kierowcy, polegającego na wywołaniu hamowania awaryjnego (w przypadku aktywacji systemu (...) B. - z opóźnieniem przekraczającym 6 m/s do kwadratu). Z tego też względu zdaniem biegłego praktyka nakazuje traktowanie odczytanej z próbki prędkości jako "nie mniej niż ", a jednocześnie tenże zasygnalizował aby nie tracić z pola widzenia faktu, iż zarejestrowana przez pojazd w momencie zderzenia prędkość może nie odpowiadać rzeczywistej prędkości na 1,2

czy 5 sekund przed kolizją, gdyż ta mogła być wyższa ze względu na opisane wyżej zjawiska.

Ponieważ zastosowane metody pomiaru prędkości kierowanego przez oskarżonego pojazdu tj. pobrania sygnału prędkości z sygnału odebranego z satelitów systemu (...) (134,97 km/h) i metody polegającej na pomiarze prędkości obrotowej kół pojazdu (nie mniej niż 125,8 km/h), w sposób stosunkowo zbieżny wykazały iż poruszał się on z naruszeniem zasady prędkości bezpiecznej, gdyż prędkość administracyjnie wyznaczoną w miejscu wypadku drogowego (40 km/h) przekroczył ponad trzykrotnie, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu za miarodajną dla ustalenia prędkości pojazdu informację przekazaną przez pracownika prywatnego przedsiębiorstwa (przedstawiciela

spółki prawa
handlowego)
obsługującego
system (...),
uznać należało za
chybiony.

Niezasadny jest
podniesiony przez
adw. P. Z. zarzut
naruszenia prawa
materialnego tj. art.
42 & 1 k.k. i art.
53 & 3 k.k. poprzez
orzeczenie wobec
oskarżonego środka
karnego w postaci
zakazu prowadzenia
pojazdów, pomimo
wystąpienia szeregu
wskazanych przez
skarżącego
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonego,
przemawiających -
jego zdaniem -
za przyjęciem braku
podstaw do
wnioskowania, że
prowadzenie
pojazdów przez
oskarżonego zagraża
bezpieczeństwu w
komunikacji oraz
poprzez
nieuwzględnienie
przy orzekaniu tego
środka karnego
pozytywnego
wyniku
przeprowadzonej
mediacji między
wykonującą
uprawnienia
pokrzywdzonego E.
G. a oskarżonym J.
B.. W doktrynie i
orzecznictwie
przyjmuje się

bowiem, że obraza
prawa materialnego
może stanowić
podstawę
odwoławczą jedynie
wówczas, gdy prawo
to zostało wadliwie
zinterpretowane
przez sąd pierwszej
instancji, to jest
gdy sąd ten
przy prawidłowo
ustalonym stanie
faktycznym sprawy
wadliwie zastosował
określony przepis
prawa materialnego,
mimo że w
okolicznościach
danej sprawy nie
było to dopuszczalne
lub gdy nie
zastosował przepisu
prawa materialnego,
pomimo że w
konkretnym
układzie jego
zastosowanie miało
charakter
obligatoryjny (zob.
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 sierpnia 1978
r., sygn. akt I
KR 155/78, OSNKW
1997 r. Nr 12,
poz. 233; wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia 18
lipca 2001 r., sygn. II
AKA 118/01, OSPriP
2002, nr 11, poz. 28;
por. też S. Zabłocki,
"Postępowanie
odwoławcze (...)",
Warszawa 1997 r.,
s.77). Nie ma
natomiast obrazy
prawa materialnego
wtedy, gdy -

jak w omawianym przypadku - apelant w istocie rzeczy kwestionuje przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego ustalenia faktyczne polegające na stwierdzeniu, że prowadzenie przez oskarżonego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Nie ma też racji obrońca oskarżonego adw. R. M. podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie przez sąd pierwszej instancji że zachodzą przesłanki do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku.

Okoliczności przemawiające za zasadnością i celowością orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zostały przedstawione poniżej w pkt.

3. 2 niniejszego opracowania.				
Wniosek				
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn omówionych w punkcie 3.2. niniejszego opracowania.				
3.2.	podniesiony przez prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary 1 pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku, w sytuacji gdy orzeczone sankcje	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>karne nie mogą być potraktowane jako realna dolegliwość wobec sprawcy wypadku komunikacyjnego ze skutkiem śmiertelnym, który okazał beztroskę i lekceważenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd odwoławczy podzielił zawarty w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) wymierzonej oskarżonemu za zarzucany czyn kary jednego roku pozbawienia wolności, z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania i wymierzonego środka karnego jednego roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego oraz uznał za sprawiedliwą odpłatę za rozważany czyn - z punktu widzenia całości sprawy</p>				

- wnioskowaną przez prokuratora karę 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności i wnioskowany przez tegoż środek karny 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, jako sumę dolegliwości realizujących zadania wymiaru sprawiedliwości wobec sprawcy przestępstwa, bo temu właśnie służy stosowanie sankcji za złamanie normy sankcjonowanej.

.
Rażąca niewspółmierność reakcji karnej zachodzi w tych przypadkach, gdy na podstawie ujawnionych w sprawie okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary czy środków karnych, można przyjąć iż zachodzi tak wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy karą orzeczoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania

dyrektyw sądowego wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kodeksu karnego, że nie można jej zaakceptować.

Należy z całą mocą podkreślić, iż w realach przedmiotowej sprawy mamy do czynienia właśnie z takimowym przypadkiem.

Sąd rejonowy kształtując wymiar kary zasadniczej i kwestionowanego środka karnego w sposób nadmiernie oskarżonego przywilejujący uwzględnił bowiem przemawiające na jego korzyść okoliczności związane z jego osobą (w postaci uprzedniej niekaralności za przestępstwa i wykroczenia drogowe, posiadania statusu wieloletniego kierowcy, prowadzenia ustabilizowanego trybu życia, zaangażowania w działalność czterech podmiotów gospodarczych oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa, a w szczególności w

toku prowadzonego postępowania - wyrażającego się min. okazaniem żalu wobec najbliższych ofiary wypadku - matki i siostry - z powodu jej śmierci oraz wystąpieniem z propozycją mediacji, zakończonej zawarciem ugody koncentrującej się na aspekcie finansowym - zobowiązaniem do zapłaty na rzecz siostry denata E. G. kwoty 60 000 złotych zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz łącznie 20 000 złotych na rzecz dwóch organizacji pożytku publicznego), nadmiernie umniejszając zakres winy oskarżonego z powodu znacznego stopnia przyczynienia się pokrzywdzonego rowerzysty do wypadku, a nie doszacowując już jednak w sposób należyty okoliczności o wymowie dla oskarżonego przeciwnej, w szczególności tych związanych ze spowodowanym wypadkiem komunikacyjnym i jego następstwami. Zasadnie w tym

kontekście skarżący wskazał na charakter i okoliczności naruszenia przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym oraz skalę ich naruszenia.

Przypomnieć należy, że zdarzenie drogowe miało miejsce w terenie zabudowanym z obowiązującym ograniczeniem prędkości administracyjnie dopuszczalnej do 40 km/h, na oznakowanym skrzyżowaniu dróg publicznych, znajdującym się w centrum miejscowości B., gdzie od uczestników ruchu drogowego wymaga się zachowania szczególnej ostrożności, ze względu na bliskość przejścia dla pieszych, przystanku autobusowego i szkół gromadzących rzesze dzieci i młodzieży. W tych okolicznościach obecność ruchu pieszych (zwłaszcza dzieci i młodzieży w porze południowej) i rowerzystów (z racji bezpośredniej bliskości ścieżki rowerowej) była

zatem zjawiskiem
wysoce
spodziewanym.

Były to zatem
warunki
wymagające od
kierującego
wzmózonej
koncentracji oraz
prowadzenia
pojazdu z
zachowaniem
szczególnej
ostrożności - w
sposób rozważny
i odpowiedzialny.
Zamiast tego
obostrzenia
wynikającego z
administracyjnie
dopuszczalnej
prędkości oskarżony
przekroczył ją w
sposób umyślny i
rażący - o wartość
około 90 km/h
i z prędkością,
wyliczoną - w
zależności od
zastosowanej
metody - od 125,8
km/h do 134,97
km/h, najechał na
włączającego się do
ruchu, aczkolwiek
w nieprawidłowy
sposób,
nietrzeźwego
rowerzystę. Była
to oderwana od
zdrowego rozsądku
prędkość, nie
przystająca do
istniejących
warunków
infrastruktury drogi.
W następstwie
umyślnego
naruszenia zasad

ruchu drogowego doszło do najcięższych i nieodwracalnych następstw, do jakich odwołuje się art. 177 & 2 k.k. w postaci śmierci człowieka - kierującego rowerem G. B., który sam też poniósł winę w związku z zaistniałym wypadkiem. Stworzył bowiem stan zagrożenia na drodze włączając się do ruchu bez ustąpienia pierwszeństwa przejazdu samochodowi kierowanemu przez oskarżonego i to właśnie zachowanie kierowcy jednoślada stanowiło bezpośrednią przyczynę wypadku. Natomiast oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności w rejonie skrzyżowania i umyślnie przekroczył dozwoloną prędkość, co pozostawało w związku przyczynowo - skutkowym z zaistniałym zdarzeniem drogowym. Gdyby bowiem poruszał się z prędkością dozwoloną, a zatem

bezpieczną to
możliwy były
manewr hamowania
i zatrzymania
pojazdu przed
przeszkodą,
pozwalający na
uniknięcie wypadku.
Słusznie zatem
wywiódł prokurator,
że tej właśnie
okoliczności należy
nadać podstawowe
znaczenie, choć
zagrożenie stworzył
pokrzywdzony.

Oskarżony
przyczynił się zatem
do zaistnienia
wypadku poprzez
opisane wyżej rażąco
nieodpowiedzialne i
jaskrawo sprzeczne
z zasadami
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym
zachowanie,
stanowiące wyraz
lekceważenia
porządku prawnego
w stopniu
oczywistym.

Mając to na uwadze
uznać należało,
że sąd pierwszej
instancji,
koncentrując się
na eksponowaniu
okoliczności
związanych z osobą
sprawcy, które na
etapie wyrokowania
przemawiały na
jego korzyść, nie
ocenił w sposób
należyty charakteru
i wagi okoliczności
związanych z samym
czynem i jego

następstwami. W ich zaś świetle wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia kara pozbawienia wolności jednego roku (przy przewidzianym przez ustawodawcę zagrożeniu za występki z art. 177 & 2 k.k. od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności), orzeczona dodatkowo z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania i wymierzony w najniższym ustawowym wymiarze jednego roku środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego (gdy ów zakaz stosownie do treści art. 42 & 1 k.k. w zw. z art. 43 & 1 k.k. można było orzec w przedziale od 1 roku do 15 lat), jawią się jako nieakceptowalne, rażąco łagodne w odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu występku wypadku komunikacyjnego. Jest to reakcja karna mogąca w odczuciu

społecznym
wzbudzić
uzasadnione
przekonanie, że
sprawca
popelnionego w
takich warunkach
i w taki sposób
przestępstwa,
którego
następstwem była
śmierć drugiego
człowieka, nie został
sprawiedliwie
ukarany (pozostaje
w zasadzie
bezkarny). Trafne
jest spostrzeżenie
prokuratora, że
przy probacyjnym
charakterze kary
zasadniczej i statusie
majątkowym
oskarżonego,
będącego osobą
majątną,
zastosowane sankcje
karne o charakterze
ekonomicznym
byłyby dla niego
nieodczuwalne,
podczas gdy ich
celem winna być
prewencja i ochrona
porządku prawnego
przed ponownym
popelnieniem
przestępstwa.
Natomiast
wydłużenie okresu
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych było
konieczne z punktu
widzenia stopnia
zagrożenia, które
mogłoby w
przyszłości
spowodować
prowadzenie

<p>pojazdu mechanicznego przez oskarżonego, wyraźnie nieprzestrzegającego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym z braku wyobraźni czy też z braku poczucia odpowiedzialności, a więc kierowcy zagrażającego bezpieczeństwu innych użytkowników dróg publicznych.</p> <p>W ocenie sądu odwoławczego wnioskowana przez prokuratora kara 2 lat pozbawienia wolności i środek karny 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, stanowią adekwatną sumę dolegliwości w związku z przypisanym oskarżonemu wypadkiem komunikacyjnym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 2 lat, podwyższenie wymiaru zakazu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego do 5 lat, uchylenie rozstrzygnięć z punktu 2, 3 i 6 zaskarżonego wyroku</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z powodów wyżej opisanych sąd odwoławczy uznał, iż adekwatną reakcją karną będzie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego w rozmiarze postulowanym przez prokuratora.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu tj. art. 72 & 1 pkt. 8 k.k. poprzez niezasadne wyznaczenie terminu spełnienia obowiązku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>probacyjnego z pomocą tego przepisu określonego, podczas gdy wykonanie wyroku w tej części winno nastąpić w okresie próby, a zatem w okresie dwuletnim, bowiem taka jest istota środków probacyjnych nałożonych na skazanego, w konsekwencji orzeczenie nie odpowiada prawu</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest niezasadny. W przypadku środków probacyjnych, do których należą środki orzeczone na podstawie art. 72 & 1 pkt. 8 k.k., należy określić czas ich realizacji, stosownie do regulacji przepisu art. 74 & 1 k.k.. Niezależnie od powyższego zarzut okazał się bezprzedmiotowy, gdyż w związku z uchynieniem rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia</p>				

wolności, sąd odwoławczy uchylił rozstrzygnięcie z punktu 6 zaskarżonego wyroku. dotyczące środków orzeczonych na podstawie art. 72 & 1 pkt. 8 k.k			
Wniosek			
wniosek o wyeliminowanie punkcie 6 zaskarżonego wyroku zwrotu " w terminie 30 dni od uprawomocnienia się niniejszego wyroku "	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest niezasadny z przyczyn wskazanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymany w mocy co do rozstrzygnięć pozostałych, poza karą zasadniczą i środkiem karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz właściwie zakwalifikował przypisany oskarżonemu czyn.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (zawarte w pkt. 2) i towarzyszące temuż rozstrzygnięcie o karze grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 & 1 k.k. (zawarte w pkt. 3) i o środkach probacyjnych orzeczonych na podstawie art. 72 & 1 pkt. 8 k.k. (zawarte w pkt. 6), - podwyższył wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności do 2 lat, - podwyższył wymiar orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego do 5 lat. 		
Zwięźle o powodach zmiany		
Powody zmiany zaskarżonego		

wyroku zostały omówione w pkt. 3.2. niniejszego opracowania.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Stosownie do treści art. 635 k.p.k. niezależnie od tego kto wniósł środek odwoławczy, jeżeli dojdzie do zmiany wyroku skazującego lub orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego na niekorzyść oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ustala się na ogólnych	

zasadach. To zaś oznacza, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje reguła przewidziana w art. 627 k.p.k., wedle której od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sadowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Jeżeli chodzi o wydatki poniesione przez Skarb Państwa, co do których na oskarżonego sąd odwoławczy nałożył obowiązek ich zwrotu złożyła się kwota 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenie pism procesowych w postępowaniu odwoławczym (& 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku Dz. U. Nr 108 poz. 1026 z późniejszymi zmianami) oraz kwota 2 494,03 złotych przyznana tytułem wynagrodzenia

	<p>biegłemu za opinię pisemną wydaną na etapie postępowania odwoławczego (art. 618 & 1 pkt.1 i 9 k.p.k.).</p> <p>Opłatę za obie instancje należało wymierzyć oskarżonemu stosownie do treści art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), które odczytywane we wzajemnym powiązaniu wskazują, że wynosi ona 300 złotych.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. P. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie w zakresie prędkości pojazdu oraz orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. R. M.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności i środka karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz określenie terminu spełnienia obowiązku probacyjnego orzeczonego na podstawie art. 72 & 1 pkt, 8 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana